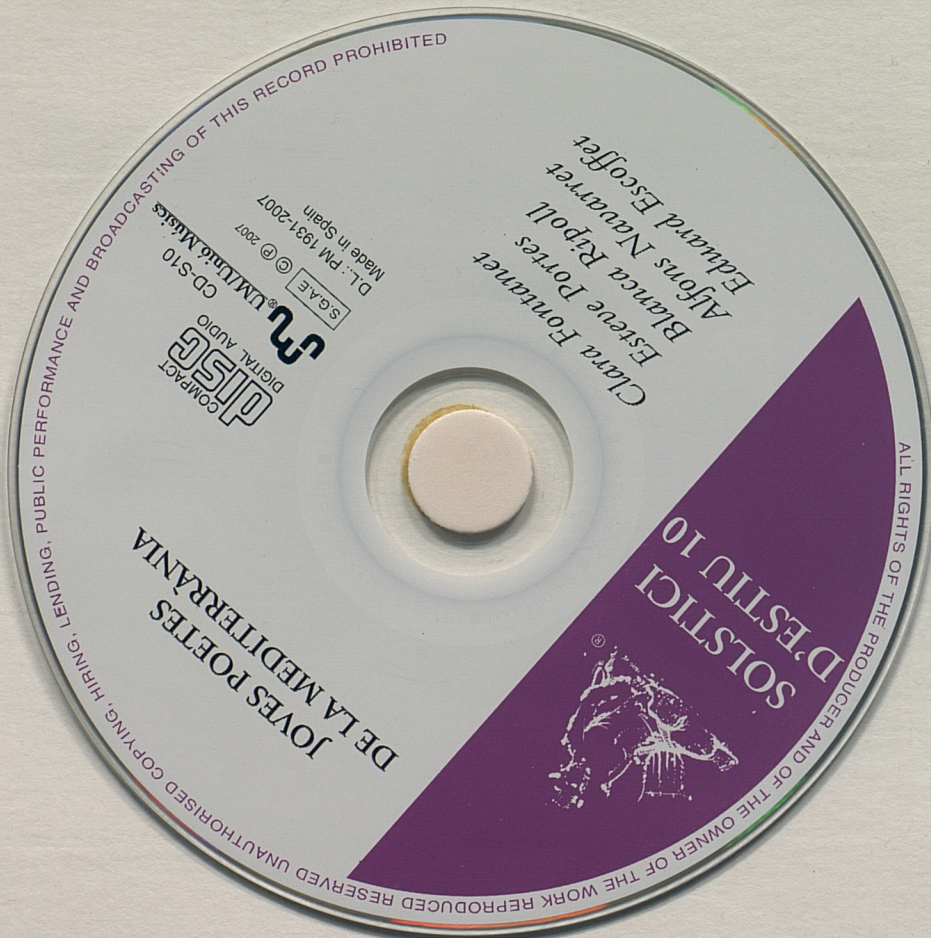

Clara Fontanet - Esteve Portes
Blanca Ripoll - Alfons Navarret - Eduard Escoffet

Solstici d'estiu
10

Joves Poetes de la Mediterrània
Eivissa - Formentera - Menorca - Valencia - Mallorca - Catalunya

Búger
ILLES BALEARS
2007

Clara Fontanet
Esteve Portes
Blanca Ripoll
Alfons Navarret
Edvard Escoffet

SOLSTICI
D'ESTIU 10

JOVES PORTES
DE LA MEDITERRÀNIA

CD-S10
UMUSIC
DL. PM 1991-2007
S.G.A.E.
© © ©

ALL RIGHTS OF THE PRODUCER AND OF THE OWNER OF THE WORK REPRODUCED RESERVED UNAUTHORISED COPYING, HIRING, LENDING, PUBLIC PERFORMANCE AND BROADCASTING OF THIS RECORD PROHIBITED

Clara Fontanet – Esteve Portes – Blanca Ripoll
Alfons Navarret – Eduard Escoffet

Solstici d'Estiu

10

Joves Poetes de la Mediterrània
Mallorca – Eivissa – Formentera – Menorca – València - Catalunya

Búger
ILLES BALEARS
2007

Solstici d'Estiu 10

Disc Compacte

1 Tot qualsevol cosa..... 2,21

CLARA FONTANET

- 2 Quan crida l'ànima 0,34
3 A qui ho sap 0,43
4 Cap on van els records 0,28
5 A Emili 0,22
6 Nit 0,24
7 Inicis 0,36
8 Capsa de paper 0,52
9 Absència 0,29
10 Última espera 0,50
11 Invocació puntual (poema manuscrit) 0,40
12 Pont i tornada 2,06

ESTEVE PORTES

- 13 Recordar 0,51
14 Instant 0,25
15 Recer naufragat 0,52
16 Quimera 0,50
17 Memòria dins calç 2,03
18 Fugitiu 1,50
19 Saba 0,35
20 Espurna 0,43
21 1939-1959 0,48
22 Pròleg (poema manuscrit) 0,52
23 Alícia in the sky 1,40

BLANCA RIPOLL

- 24 La galta al terra, 2,03
25 Mascarada 0,54
26 Reclam 0,59
27 I direm la... 0,40
28 Voldria sembrar.. 0,30
29 Fotografies 0,43
30 Nafra 0,50
31 Arte povera 1,14
32 Poètica 0,50
33 Retrona la terra, (poema manuscrit) 0,22
34 Esperant na Silvia 1,29

ALFONS NAVARRET

- 35 El vol 1,08
36 Runes 0,45
37 Una cançó més, per favor... 1,54
Del llibre: Els versos d'Araflà
38 I 0,41
39 II 0,28
Del llibre: Aparador d'ombres amb corc
40 Algú haurà de buidar totes aquestes copes .. 0,50
41 Teoria i praxis del maltracte 0,48
Del llibre: Homenatge
42 Peosament 1,09
Del llibre: Com si res
43 De d'una finestra 2,38
44 En un vers (poema manuscrit) 1,07
45 BCN 1,25

EDUARD ESCOFFET

- 46 Escriviu i multipliqueu-vos 1,28
47 Hi ha la dona... 1,35
48 (et)parlo 0,57
49 Passar de tot 1,03
50 Cada home és escriptura 1,17
51 Film 1,44
52 Roaming 2 (tot provisional) 1,14
53 Calafatadors 0,17
54 Blau 2,40
55 Roaming 1 (la pell avall) (manuscrit) 0,51
56 Petó a Laura 1,49

Total duració 60,46

Tots els poemes son recitats pels mateixos autors

* Obres interpretades per "Waiting the widow"

Pere Bestard, guitarra

Genís Gálvez Crespi, baix

Miquel Marquet, bateria

Obra pictòrica de Bernat Llobera

B. Llobera 07

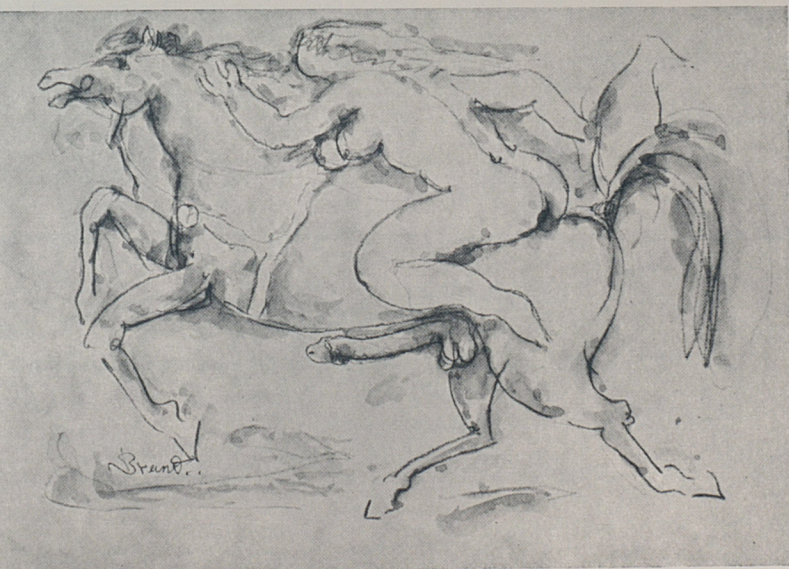

B. Hober 07.

Rafel Caldés, Miquel Brunet, Damià Huguet

Homenatge a la poètica de Damià Huguet i Miquel Brunet

Brunet

*Damunt rostoll de sementer que cruix
retxes de sang emmarquen sortilegis
amb macs pel mig, ombrejant cossos nus
que vetlen morts no tement sacrilegis.*

*Braus sanats fugen prest, curt el gest
i més curt el desig: saons mancaben.*

La **Fundació ACA – Aula Poètica** de **Búger** i la **Fundació Joan Amengual i Pericàs** de **Campanet** han unit esforços per dur endavant el projecte d'editar els joves poetes dintre d'una col·lecció titulada ***Solstici d'Estiu***. Baix el suport de les **Consellerie d'Educació i Cultura i de Presidència i Esports del Govern de les Illes Balears – Conselleria de Cultura del Consell Insular d'Eivissa – Departament de Cultura Educació i Joventut del Consell Insular de Menorca – Conselleria de Cultura Educació i Esports de la Generalitat Valenciana – Institució de les Lletres Catalanes de la Generalitat de Catalunya**.

Primera edició: © i (P) Fundació ACA – Fundació Joan Amengual i Pericàs, Búger-Campanet, 2007

Disseny: Fundació ACA – Aula Poètica, Son Bielí-Búger.

Coordina: Antoni Gost – Coordinador de l'Aula Poètica.

Arts Gràfiques: Impremta Loyse – Palma.

Fundació ACA

és membre de la / es miembro de la /
is member of the / ist Mitglied von der:

EUROPEAN CONFERENCE OF
PROMOTERS OF NEW MUSIC

Informació:

Fundació ACA – Son Bielí

07311 Búger · Mallorca – Illes Balears (Espanya)

Tel. (+34) 971 51 64 01 – Fax. (+34) 971 51 65 02

www.fundacioaca.org

e-mail: fundacioaca@fundacioaca.org

ganitzen:

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

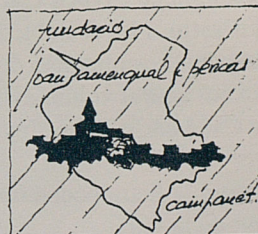

Consell de
Mallorca

■ Departament de Cultura

Aula
Poètica

mb el suport:

Consell Insular
d'Eivissa

CONSELL INSULAR
DE MENORCA

Govern
de les Illes Balears

Conselleria d'Educació i Cultura
Conselleria de Presidència i Esports

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORT

Fidel a la seva cita d'estiu, la **Fundació ACA** ens ha preparat per a enguany una edició especial del llibre de poesia *Solstici d'estiu*, coincidint amb la seva desena convocatòria. És, per tant, un any especial per a la **Fundació ACA**, i per aquest motiu ha volgut preparar una edició que reflecteix el que han estat aquests anys de solstici, incorporant-hi textos dels poetes participants a les nou edicions anteriors.

Des de fa milers d'anys, l'home ha volgut deixar constància de la seva visió del món i d'allò que representa per a ell. Per poder fer-ho, va inventar les diferents disciplines artístiques com la música, la pintura, l'escultura, el teatre i, evidentment, la literatura, que intenta expressar la bellesa mitjançant les paraules (com a exemple, recordem que enguany es compleixin quaranta anys de la publicació de l'inefable *Cien años de soledad*).

La poesia, com a part d'aquestes belles arts, contribueix sens dubte a tenir un millor coneixement del món i, per tant, a millorar-lo. Per aquest motiu, iniciatives com la publicació de *Solstici d'estiu* aconseguixen una molt bona acollida en la nostra societat, i passen a formar part del seu patrimoni cultural.

Enguany, cinc poetes del **Mediterrani**, als quals se sumen altres 17 poetes més que representen els qui han pres part en altres edicions del *Solstici*, conformen el llibre que enguany ens ofereix la **Fundació ACA**, que esdevé així un magnífic regal per a l'ànima i els sentits.

Vull desitjar-vos a tots els que teniu aquest llibre a les vostres mans una profitosa lectura i que gaudiu amb les imatges i els sentiments que ens transmeten les seves pàgines. I a la **Fundació ACA**, felicitar-la per aquest desè aniversari, que estic segura que no serà l'únic, sinó el primer de molts d'altres.

Maria Rosa Puig Oliver
Consellera de Presidència i Esports
del Govern de les Illes Balears

MENORCA EN VERS

Menorca viu un temps dolç per a la poesia. Ho és tant pels creadors poètics (ja són més de 28 poetes menorquins els que han participat en la trobada anual **Illanvers**) com pels lectors i el públic *poeta* que participa de l'obra d'aquells. Durant aquests darrers anys s'han anat consolidant propostes com l'esmentada abans —**Illanvers**— però també com **Solstici d'estiu**, que suposa un mitjà de relació i comunicació de poetes de diversos indrets dels Països Catalans. Avui, fins i tot, els poetes de Menorca autogestionen el seu propi web de creació i divulgació poètica (www.illanvers.cat). I na **Blanca Ripoll**, la poetessa menorquina que participa en el Solstici d'estiu d'enguany, forma part d'aquest món dolç.

Però sempre hi resta la mateixa pregunta: tanmateix, té sentit, i futur, en l'era de la imatge i de la tecnologia digital, aquest art que es diu poesia (i de la qual Pere Quart deia que era l'última de les arts pobres)? És necessari el poeta? És necessària la poesia?

Potser diré coses molt òbvies, però tanmateix crec que estareu d'acord amb mi que avui, a la nostra societat, li cal repetir moltes obvietats.

Joan Brossa, en una entrevista, contestava a aquestes preguntes dient: “Sempre hi haurà poesia perquè és una necessitat que té l'home”. Deia també: “La poesia és el reflex emocional del pensament”. El poema neix d'un temps de reflexió, de concentració, d'aïllament, de silenci. I ara no vull dir que un poeta hagi de practicar l'ascetisme, ans al contrari, el component essencial del poema, i de la poesia, és la vida, l'experiència, que el poeta reviu per comunicar l'inefable, l'incomunicable, els detalls que donen sentit a la totalitat de la part oblidada, o menyspreada, o desaparebuda.

Al final tindrà raó Plató, del qual ho he arribat a posar en dubte gairebé tot, quan deia que la poesia era “la l·laminadura de l'ànima”. Idò bé, aquesta l·laminadura encara endolceix les ànimes, i ho continuarà fent mentre hi hagi ànimes, és clar. Ànimes de poetes-creadors, i ànimes de poetes-lectors. Podria sobreviure la poesia, tanmateix, sense lectors? El fet poètic s'origina i es realitza dins d'un mateix. Els versos es poden pensar i el poema es pot memoritzar, i fins i tot si s'escriu es pot guardar al fons d'un calaix tancat amb pany i clau. En rigor, idò, per “fer” poesia no es necessita ningú altre. Ara bé, com diu el poeta Miquel Martí i Pol (a *Què és la poesia?*), “la poesia conté el germen inicial d'un procés de comunicació que no s'acompleix en tota la seva potencialitat si no arriba a algú que lliurement l'assumeix i generosament el completa”.

Cada nova edició de **Solstici d'estiu** ha de servir d'elogi al poeta, i al lector de poesia, i per afirmar que aquesta terra necessita de la poesia. Per què? Contesta el poeta Miquel Martí i Pol: “En primer lloc, // [perquè] permet de recuperar el gust pel silenci en un món desgavellat i sorollós; en segon lloc, [perquè] torna a fer sentir el gust per la paraula en un món terriblement mediatitzat; en tercer lloc, [perquè] restitueix el gust per la intimitat en un món incert i vulnerable; i, finalment, [perquè] permet de reafirmar el gust per la lliure reflexió en el món del pensament únic.”

I acab com comencen tot els poemes:

*“Ara mateix enfilo aquesta agulla
amb el fil d'un propòsit que no dic
i em poso a apedaçar.”*

J. Manel Martí

Conseller de Cultura, Educació i Joventut
del Consell Insular de Menorca

El Solstici d'Estiu al Sant Miquel de Balansat de Villangómez

A la vista de l'èxit de convocatòria que hi ha hagut els darrers anys de descentralitzar el **Solstici d'Estiu** a les parròquies rurals eivissenques, específicament als frescos porxos de les seves esglésies (**Sant Jordi de ses Salines**, **Sant Rafel de sa Creu**) enguany ens n'anam a un poble amb importants connotacions per a la història de la literatura catalana a **Eivissa: Sant Miquel de Balansat**.

En arribar a l'església, visible des de ben lluny pujant per la carretera, situada a l'anomenat **Puig de Missa de Sant Miquel**, trobareu una estàtua del més gran poeta eivissenc, **Marià Villangómez**, a qui per cert la **Fundació ACA** va dedicar el núm. 7 de la seua acurada col·lecció "Veu de Poeta".

I és que a Sant Miquel de Balansat hi trobam, des de 1946, Villangómez com a jove mestre rural (encara que es llicencià en dret preferí aquesta ocupació, que ja havia exercit a Catalunya), i d'aquí sortiren les seves obres més reeixides, com els reculls de poemes *Terra i somni* i *Elegies i paisatges* i també *L'any en estampes*, bella prosa poètica que té com a protagonistes la terra i la gent d'aquest poble i la seva rodalia.

Així enguany els joves poetes d'expressió catalana podran rememorar els *llocs viscuts* per un dels més importants poetes en llengua catalana del segle XX, als porxos de l'església de la qual diu Villangómez que *alta i antiga, vigila maternalment els camps d'aparença agradable...*

Carolina Torres Cabañero
Consellera de Cultura
Consell Insular d'Eivissa

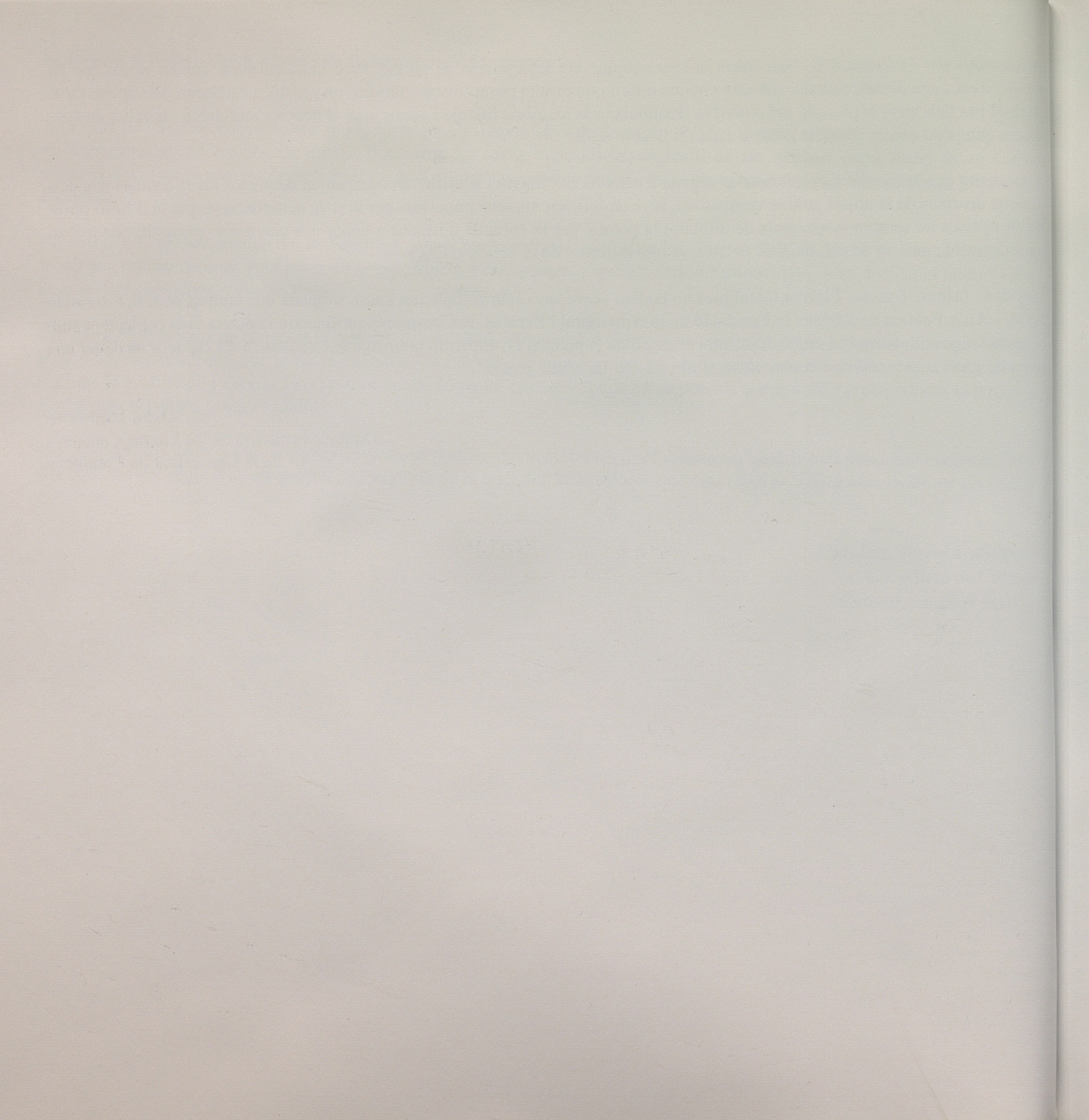
Arrossegats per l'escuma dels dies, tenim la sensació que els anys passen de pressa. Però quan en mirar enrere veiem que ha transcorregut una dècada rodona, ens adonem que difícil que resulta posar imatges nítides, un per un, a cadascun dels aniversaris. Amb el pas dels anys la precisió del record es desdibuixa i la memòria barreja l'abans amb el després amb tanta capacitat de convicció que ja no ens és possible posar a cada fet la seva data.

Aquest any que se'ns convoca per desena vegada a celebrar el **"Solstici d'estiu"** en companyia de poetes joves arribats des dels accents diversos de la nostra cultura compartida, hem de felicitar els seus impulsors per la seva perseverança, per la il·lusió posada en la tasca no sempre reconeguda de difondre la poesia, per la voluntat d'insistir a donar-nos una nova oportunitat de trobar, en un espai de pau fet de paraula i de música, la rara intimitat de la veritat poètica.

Des de la Institució de les **Lletres Catalanes** no podem veure sinó amb complicitat i amb simpatia que entitats com la **Fundació ACA – Aula Poètica de Búger** i la **Fundació Joan Amengual i Pericàs de Campanet** enriqueixin la nostra vida col·lectiva amb aquests feliços **"Solsticis"**. Perquè és justament escoltant la paraula i compartint la imatge que arribem a ser capaços de donar una mica de gruix a la memòria i consistència al record. Per anys que passin.

Oriol Izquierdo

Director Institució de les Lletres Catalanes
de la Generalitat de Catalunya

LLIBRE DE POEMES

Clara Fontanet

Mallorca

Eduard Escoffet

Catalunya

Blanca Ripoll

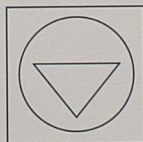
Menorca

Esteve Portas

Formentera

Alfons Navarret

València

Joves Poetes de la Mediterrània

CLARA

FONTANET

Foto: Antoni Caimari

Els Aires Melosos

QUAN CRIDA L'ÀNIMA

Vaig treure paraules de la meua boca
s'escoltaven sons baixos,

vaig sentir el que deien
però estaven lluny.

Fora del meu abast
vaig imaginar que no havia passat
fins aquí no sé més...

A QUI HO SAP

Encara no sé si val la pena
deixar-ho tot per tu,
si despullar-me dins un clos de mirades
o tornar estimar-te
com en aquells dies passats.
Viure en la foscor d'aquell racó
on no vérem més enllà.
Tot un mar d'orgasmes
que no et pertanyen ...
ressonen dins meu
- fa calor aquí dins -
Dibuixos damunt la pell que arribaren
a ser mapes.

Passos que s'escoltaven a fora
i que no volien ser sentits,
tot un joc de mirades creuades
ens traspassaven dia i nit.

Records passats per aigua
tornaran aquí dins,
potser ara compreguis per que ...
Els records sempre són així.

CAP ON VAN ELS RECORDS

Una última vegada per favor
anar més lluny en el mar,
on es perden els vaixells
de l'esperança.

I escriure, escriure,
Escriure mil cants nous
només per tu
amb mots vells.

Records mai dits
d'un passat fosc,
escriure poemes rics
amb pobres mots
sense importància.

Escriure
i després tornar
cap als moments perduts.

A EMILI

Hi ha d'haver, en algún lloc remot,
en el llindar entre la realitat i el somni
una casa que guardi les besades més tendres
i els teus ulls, recordatoris de dies d'estiu.
Tot es comunica entre tu i jo i entre jo i tu,
com els cossos dels nadons dins el ventre de la mare.

NIT

Ara que res m'importa si no hi ets tu
que estem envoltats de fades
i bressolats al fons d'aquesta vall,
mirant aquest cel
enlluernats per aquesta lluna
tan bruna com les espurnetes de la teva pell...

... i quan les nostres parpelles tancades recreïn les estrelles,
tu seràs la meva única nit.

INICIS

El pit de la mare et nodrirà amb llet descramada,
la guineu se't menjarà el sexe lentament,
el mussol ho mirarà excitat,
t'extreurem vi dels cabells
i no et deixarem veure els colors
de la gent: no tendràs ulls.
Quin festival tan macabre!
cridarà la gent exaltada
i després tot restarà silenciós , atàvic,
salvatge.
Sols escoltaràs els crits de ràbia
d'aquells que no et vam permetre
seguir profanant les flors, els animals,
la terra ,els arbres...

CAPSA DE PAPER

No vull que les teves paraules malsonants,
perverses i sagnants
fereixin tants delicats sentiments ,
escrits amb la llum dels dies passats.
No vull sentir per després defallir
en la boira més espesa i agonitzant,
on es guarden esbossos de projectes realitzats
i somnis color primavera.

Reprendre per després dependre d'una monotonia
que fa gust a iogurt caducat i
a plujes de gestos obligats.
No tornaré interrompre el cicle, natural,
de les coses més simples
i alhora imprevistes
que resideixen en tota història.
Deixaré ,no obstant, un interludi silenciós
per tornar a començar el següent capítol
escrit a poc a poc i amb força, perquè crec,
que ja ha arribat l'hora de guardar el teu record
dins una capsa de paper.

ABSÈNCIA

Ara, que a dins meu, sento les teves paraules ressonar
i el vent, que m'arrenca trossos de la meva pell,
no em sent sola ni trista.

Parl d'un temps passat en els carrers de la vila,
d'una platja que parlava de no ser vista.

Tanta absència de miralls
que sempre reflectien la veritat.

Ara envejo tota persona que pols
no ha llevat a la seva vida.

L'ÚLTIMA ESPERA

Sovint faig un llarg viatge
Asseguda en aquesta cadira encorcada
-els anys passen per a tothom-
Veig la pluja a mitja tarda
i com sempre plou sobre banyat.
Mir la boira quan va minvant
potser demà plogui.
Aquella jove passa falaguera
i contenta... així abans era jo.
Les meves cames s'adormen
ja no volen sortir més,
amb els ulls plens de llàgrimes
em miro al mirall però ja no m'hi veig.
Potser algun dia sentiràs la meva veu
des del fons del teu cor.
On s'amaga aquella tristor
tan agonitzant.
M'envaig amb l'últim tren de la nit
que m'espera vora la plaça.
-avui és nit de festa-
Però vull que recordis nina meva
que la mort no espera
i que tot acabarà quan la llum d'aquella finestra
es fongui per sempre.

En memòria de la meva padrina Margalida.

Invocació puntual

De l'infern del meu soterrni
sorgeix el teu fantasma,
com el foc de la berberis i la
cedra a mitja tarda.

Comencem el ritual de les ànimes
invocat-te des del purgatori de l'entrada
com nimfes etèries aspirant aromes prohibits.

Car enu què estona de parlar amb vells fantasmes,
ombres deformades, llums sense vida, traces de veritables
morts.

I t'enunciam de nou a casa.

Prasquem l'acte.

Vi Dalt hagueris pensat mai que l'infern resta
sol a casa.

A Xesco Miro

Benvinguda la iniciativa, aquesta, de badar camins a les persones! Vagi la referència a tothom qui estimula i guia les veus a *personare*, que vol dir acréixer-ne el so, també el ressò, perquè vibrin en públic intensament, clares i beneficioses.

Nascuda a Mancor de la Vall la darrerria de 1988, na Clara Fontanet i Abrines despunta amb timidesa de neòfita i amb desimboltura de precocitat. Tanmateix, s'inscriu avui com a aspirant i novícia de la consagració futura, amb l'entusiasme, qui en dubtaria?, d'haver departit amb els déus.

De bon principi, ha seleccionat un florilegi històric, d'una història breu, en tant que juvenil. Hi ha compresa una tria de composicions entre els 15 anys i els 18 i, doncs, les primeres poesies d'una al·lota adolescent en el llarg període que deixussa (com es diu?) la llar materna i assaja porugament la definitiva o indefinida ruta pròpia.

L'autora, tanmateix, no és poruga de gratuïtat, ja que la poesia mena a la desolació. Ha de sofrir l'ariditat d'una creació poètica, massa per damunt dels possibles.

Se n'adona, és clar, de bell antuvi i, doncs, l'experimenta com a crit de l'ànima, intens i certíssim, mes aparegut en somnis, de lucidesa tan efímera, que en despertar resta en obscur, com un so baix des de la llunyania, semblant a no res, tan ric de contingut, com miserable d'expressió: "poemes rics amb pobres mots", a sentir d'ella. Hom busca la claredat i troba un milió d'incerteses, extingida la memòria que prefigura l'esperança, a l'estil d'un vaixell perdut a la mar fonda; parpelles en clausura que fabriquen qui-sap-lo d'estrelles, els passats foscos, les solituds entotsolades, el buit del no saber. Tot a l'una cal agrair-ho (diguem-ho irònicament) a la ineptitud del mot en les aules divines.

Això no obstant, dels déus que l'habiten a l'interior, na Clara assimila senzillesa, el cor de pinte en ample, el mot planer, l'expressió sense floritures, parca en artifici, tret de la *callida iunctura* o astuta combinació del vocabulari de sempre; assumint una matèria justa, de la farcida abundància interior i a l'abast de les forces, com preceptua Horaci, l'antic mestre de Roma. Per consegüent, la debutant inicia la cursa amb valors que deuen trobar-se puríssims a la meta. Vigili que no es desvirtuï amb el temps, el gran pervertidor: desbaratar-se és mera cosa de vida llargaruda, si no hi ha tensió contínua vers la puresa original.

Salut a l'atrevida novençana. Que tingui sort, ella, dalt la tribuna i més glòria, si és dada, la poesia.

Joan Escanellas
(amic, professor i pare adoptiu dels meus poemes)

BIOGRAFIA

Em dic Clara Fontanet Abrines, vaig néixer a Mancor de la Vall un desset de decembre del 1988. Actualment ,seguesc visquent en dit poble amb els meus germans en Joan i na Margalida i els meus pares n'Antònia i en Jaume. Una família que m'ha sabut entendre i sobretot ajudar en tot moment.

El meu gust per la poesia va començar des de molt jove. Als catorze anys vaig guanyar el meu primer premi Ciutat d'Inca amb un senzill poema titulat *Quin món*. Però va ser en el 2003 amb el poemari *Quan Crida l'ànima* (que també guanyà el primer premi) on la meva passió per la poesia i la lliteratura en general va cobrar força. A partir d'aquest moment les ganes d'escriure van seguir el seu curs. Últim poemari ,més recent , del que podem anomenar la meva etapa "madura" *Cap on van els records* constiuteix el principi d'una nova etapa, exceptuant si això ho llegeix ma mare , la qual encara creu que em ballen massa les neurones per considerar-me madura: l'entenc ella també va tenir la meva edat . Però tot i així malgrat les meves dèries , estic contenta de saber i sentir que s'obren unes portes fins ara desconegudes. Només vull seguir somiant amb allò que per mi s'ha convertit en una necessitat : escriure.

Començ ,per tant, un viatge nou i esper compartir-lo amb tota la gent que estim i amb la qual desitj compartir tota la meva vida. Per elles i per totes les persones que estimen com jo o més les lletres i sobretot pels qui no... Gràcies.

No puc dir-vos gaire cosa més de la meva vida, sobretot pel que fa a la peivada, ja que, aquesta informació és i serà sempre exclusiva dels meus poemes.

Salut i Força!

A la meva família
Als meus amics
A ningú en concret i a tothom en general

ESTEVE

PORTES

Foto: Antoni Caimari

Recordar

*La necessitat d'un camí ens marca tota la vida però la constància
ens el fa més suau i desitjat.*

Et segueixo com el primer dia,
i no dormo a les nits sense tu,
tremoles dins l'aire que m'ofega,
dins la llum que no m'hi deixa veure.

En trobar el camí cap a l'alba
busco en somnis l'olor de rosada,
mentre sento la claror com neix
entre les flors del vell ametller.

La mort ha empresonat la meva ànima
dins la terra amb les teves arrels.
Ja no t'estima la seva espurna
ni et ve a buscar aquest tímid verb.

Instant

Els moments d'inspiració oscil·len seguint la bellesa dels fets més insignificants de la vida.

És a la saba del més pur dels garrovers
on s'atura el carrerany del temps que vendrà.
És mentre el rierol trascola la fullaca
quan surten els cargols a respirar la vida.

Recer naufragat

No hem d'intentar ser diferents perquè la diferència en nosaltres es crea, segueix-la.

Humit com el sec i fred llimac enterrat,
verd i amarg com el vent que ens empeny cap enlloc,
ja no puc protegir aquest tendre racó,
ni abraonar-me amb la mestralada expectant.

Només a les guies de passes rovellades
trobo restes per sortir d'aquest laberint,
i l'aïllament que a tots els altres em fa igual
es dissipa amb l'aspror de la pell de figuera.

M'arrossego sobre els ossos abandonats,
mentre escaravats de plom ens van esbotzant
la memòria dels torrents espargits amb cranis.

Visc cavil·lant en les arrels que t'enlairen
esponerosa davant de mi, et somio,
i em desperto, sí, t'extravies, i t'anhel·lo.

Primer premi Marià Villangómez de Poesia 2005

Quimera

*El cel observa impassible
com el destí ens arriba.
Per ell no hi ha temps, sols fets.
Canviem aquests fets i
canviarem el nostre destí.*

Ahir, vaig veure passar els núvols
cremant el fred per damunt teu,
figuera estalonada.
Plogué sobre els teus pàl·lids fruits,
assaborires suïcides llàgrimes,
els xuclares la vida.
Ressorgir fou per tu aquell anunciat ruixim.
Vida caient, com cau vella la mort.
Mort naixent, com neix tendra la vida, amb cura.
Som records del futur, prediccions del passat.
Som claror en nits de lluna, fosca a l'albada.
Som aire que ens ofega, aigua que respira.
Donem vida, seguim la mort.
Croquis utòpic.

Primer premi IV Premis literaris de l'IES Marc Ferrer 2005

Memòria dins calç

Sola junt amb sa pena,
crida embogida suant acalorada,
pateix, s'esgota, i així
aguanta ferma
davant l'empenta del mar.

L'abandonen les forces,
tots busquen refugi en altre confí.
No es desespera, un raig
d'esperança veu sorgir,
com espurna de sol al matí.

Però cau al fons de la foscor,
la teranyina amarga i aspra
l'atrapa sense pietat,
no pot muntar el vol,
no pot nedar pel cel.

Se sent violada, frustrada,
es desespera i fuig de sí.
S'esgota i s'enfonsa,
com virot malferit
en aigua blanca.

Encara s'intueix calma a l'horitzó,
la foscor escarpada no és suficient
per atrapar-li les ànsies de volar,
s'arrapinya, tremola, però
s'exilia dins el mar amb un lament.

No pot, ho deixa,
els esquits de sol
li esborren la memòria,
ja no recorda les gavines
ni el perfum de les castanyoles.

Sent els insults com travessen
les poderoses parets
de roca ensalitrada,
mentre ella terroritzada
sent l'arribada de la fi.

Però troba remolcant-se,
un solc d'esperança gravat
en la pell d'un camp,
camp de terra seca
i arrels dins el cel blau.

Les parets del cementiri
profund i mutilat per tots,
no morien en l'oblit,
perquè passat escrit,
passat que no mor.

La brisa en la foscor,
la va enlluernar,
i l'esperit d'aquells
que per ella van lluitar
despertaren de la calç.

Boscós i penyes,
amb ella s'aixecaren,
i com ventegar ferest,
que arranca la mar,
pujà la roca inaccessible.

Sortí de la foscor,
però ja no hi havia sol,
tenebres rovellades
assolaven ara el cel,
boira negra sense record.

Ja era massa tard,
no hi havia escapatòria,
com camí que no retorna,
com l'horitzó sense horitzó,
com poble sense memòria.

Primer premi Marià Villangómez de Poesia 2004

Fugitius

"(...) moltes vegades els esclaus moros o turcs que fugien d'Eivissa (...) a la fi hi fossin agafats, perquè el mal temps o la poca experiència de la navegació no els permetia seguir cap a Àfrica..."

"Així hi tot n'hi havia que s'arriscaven a provar fortuna, i de les maneres més inversemblants intentaven fugir. La bona fortuna, però, no els acompanyava sempre, i per qualsevol motiu o dificultat es veien obligats a restar a l'illa de Formentera o a s'Espalmador, primera i única escala que podien fer durant la llarga travessia."

Joan Marí Cardona, *Illes Pitiüses III. Formentera*

El vent roncava com un gos rabiós,
no em deixava ni sentir els cops secs
del llaüt contra l'escuma del pèlag.
I es feia fosc sense pietat, no espera,
no hi ha treva, no dorm la tempestat.

El silenci no arriba, ara grinyolen
les abatudes gavines desfent-se
contra les branques d'aquest vent immund
i aspre que m'eixuga les esperances
d'arribar a la casa d'on prengueren
de les mores mans una criatura.
Mitjanit, cel obscur, esclats, esquits,
les ones cobrien tot, menys els llavis
aferrissats al fons d'aquell abisme.

Em trobava afogat i moribund,
i sense coneixença del demà.
Cruixiren les corcades fustes contra
la penya descoberta i esmolada,
i les ones derramaren trossets
d'aquell vell llaüt sense compassió.

I jo, pobre innocent, cavalcant cec
i amb por cap al recer de les savines.

L'olor de ploma xopa m'inundava
la pituitària i la ressaca del mal
temps no em deixava respirar tranquil.

El silenci va cobrir tot el mar,
el sol se'ns ensenyava glamurós
i els virots deixaren els nius, buscant
recer al mar, pàtria, aixoplug subtil.

La paüra de ser pres altre cop
em feia esgarriar, i l'hàbil fam
colpejava els meus intents de pensar.

Els instints s'apoderaren de mi,
com una bèstia que viu famolenca,
i sobreviu i no viu i no vol rendir-se.

Terrible es va fer l'espera, la mort
o el turment, el càstig o perdició,
m'anorreaven cruels serps infernals
que m'abandonaren d'entre llegendes
a la meva sort i al meu deshonort.

Homenatge als que van ser perseguits
fins a les nostres platges

Saba

Només als instants de reflexió trobo el camí cap al record.

Tombat a la sorra
sento la sal com s'infiltra per la meva pell,
i aquell ruixim càlid que em besa en somnis
reprodueix cada instant de la meva infantesa.
Recordo aquells dies
com si encara no haguessin passat
i la sola idea de perdre'n un
m'aferra més als meus.
Les meves mans creixen enterrades,
com arrels,
cercant les arrels de Formentera.

Espurna

Quina cremor més estranya,
ja fa temps que no et veig
i la falta de tu m'oxida,
em consumeix, com fullaca seca
que cau tremolosa dins de tu.

La teva sang no respira
i l'espurna que escups
no és més que el vell reflex
d'allò que un temps passat
cregueres ser, cregueres posseir.

Aquest immund temps passa,
cruix les branques rostides
d'aquell vell garrover
que, joves, ens feia ombra,
deixant podridum escampada.

Ja no ens recordes ni oblides,
ja ni tan sols plores pols,
ara vius famolenca
esperant que el temps
enyori el teu passat.

1939-1959

*Sento córrer sang eixuta pels meus records,
seca pel sol que crivella la nostra memòria.*

Encara es senten grinyols
corcant filferro punxegut,
travessant parets imposades,
ressonant, fent ecos perduts.

La podridum s'esmicola dins meu
com fang que s'eixuga al sol,
rostit i afamegat d'aigua cremada
que no corre ja torrent avall.

D'aquells dies immunds
no en recordo més que la fam,
fam, fam i seguíem amb fam...
fam de vida escapolada.

Pobre qui ho ha viscut...

Memòries d'una tarda amb sa güela,
xerrant d'un passat que encara intentem oblidar.

P
Hilleg

FORNENTERA, primer somni, dauner desig.
Somri del nin que juga al bosc,
desig del vell que estima la tena

Que retorni el gust de la tena
i que miris més endavant,
no tan sols el demà importa.
Els records sovint pareixen més reals,
tal vegada són la mera realitat.
No els he viscut però els sento
a dintre, molt dintre meu.
Els he tret per tu. Recorda-ho.
les imatges que sento m'importen.
la cultura no pesa,
jo l'he portada sempre amagada.
Ens la varen reprimir,
però ara sura dintre meu
com fusta en el blau.
Estimala.

W
Esteve Portas Mayans

Portas

Una vegada vaig sentir dir a l'escriptor eivissenc Jean Serra que no n'hi ha prou d'estar molt enamorat per escriure poesia. Crec que amb això volia dir que els grans sentiments, els grans temes, els grans virtuosismes no basten per fer bona poesia, perquè aquesta és, abans que res altre, una voluntat. No aprofundiré gaire en aquesta qüestió perquè no n'entenc prou, de poesia. Potser el mateix es podria dir d'una altra manera més prosaica: què diantre ens importa el que senti o el que pensi o el que hagi viscut un poeta? Per això ja tendrem les seves memòries, si és que mai arriba a fer-se famós. El que molts esperam de la poesia és que desplaci el centre de gravetat del nostre cervell, que ens descol·loqui, que ens dissociï, que modifiqui la nostra relació amb el que ens envolta, amb allò concret i pròxim que ens envolta. El discurs poètic ha d'erosionar els patrons amb què hem modelat el món. O com a mínim, ha de deixar a la intempèrie aquests motlles mentals, de manera que puguem copsar la distància que hi pot arribar a haver entre les coses i el constructe mental que acostumam a anomenar *realitat*. La poesia serveix per trencar aquelles vidrieres opaques d'automatismes que ens porten a vegades a viure només una petita part de la nostra vida. Potser la poesia no existeix, i només existeixen els poemes, pedrades que eixamplen la nostra percepció. Falta només el brètol de torn que converteixi els versos en projectils. Potser per això, em vaig quedar fa temps amb la imatge amb què algun crític definia el poeta: un *mèdium*, un intermediari entre l'ordre i el desordre. La poesia hi és arreu, des de sempre. El poeta senzillament ens la fa present, llegible. Hi trafica. Ens la subministra. Crec que n'Esteve Portas ho té clar, això. Sap que si contempla un garrofer durant prou hores, els poemes, com una ardada d'estornells, acabaran arredossant-s'hi. N'Esteve sap mirar en la direcció adequada i sap esperar, i té encara molts anys per davant per esmolar l'instint. I a més, sap donar el màxim d'ell mateix en tot el que fa: interpretar el personatge de Lluç al drama *Les germanes captives*, de Marià Villangómez, treure's els estudis de fisioteràpia a Manresa, treballar a l'estiu a un xiringuito de platja... Sempre amb una mirada i una rialla ansiosa d'arreglar el màxim de cada moment. No li cal anar lluny a cercar els mots i les idees amb què vestir les seves visions solposteres i polsegoses, en té prou de capturar el més proper i casolà ("Carry me Home" era el seu pseudònim per presentar-se als concursos literaris de l'institut de secundària) i espipellar-hi, desafiant-se, desafiant-nos.

Vicent Ferrer i Mayans

BLANCA

RIPOLL

Foto: Antoni Caimari

La galta al terra,
els ulls lluny.
La galta al terra,
i, entre terra i galta,
un bassal de sang
que, tèbia, clama,
reclama,
més sang...
Els ulls lluny,
allà on moren les fades,
allà on ressona, encara,
una bellesa ocre
de fotografies secretes...
La galta al terra
i el terra, tan viu...
Terra ardent de pissarra
i marès i argila,
eixuta i desfeta...
Terra banyada
d'aromes antigues,
aigua argentada
i cuproses notes de campanar...
La galta al terra,
els ulls lluny,
allà on el sol
sempre mor
fent l'amor amb la mar...
La galta al terra

i a l'oïda el batec
de la sang i el fang...
i a la pell la remor
del vent,
que és jou a les alzines...
i al nas la fosca humitat
de la nit sobre la terra...
i a la llengua el renill
de cavalls desbocats en zel...
i als ulls la llum
lliure i arrel dels matins, sola...
i al ventre, tantes petjades...
La galta al terra,
els ulls lluny...
Estramortida sobre tants records,
tants passats, tantes morts...
Batego alhora amb el pols
de tot el dolor
que regalima
de la terra i la sang,
del cel, de la mar...
La galta al terra,
els ulls lluny...,
allà on les cadenes d'allà on vaig
néixer
no són sinó
plomes de les meves ales.

Mascarada

Se senten
les remors de la festa,
allà, lluny...
Una estora de flors de paper
sota els peus.
Grinyola la politja.
Roden els rellotges.
Un estol de notes de colors,
allà, lluny...
Roden els rellotges.
Grinyola la politja.
Les lleis del joc de sempre
tornen a posar el jou
al poble.
Se senten,
allà, lluny,
el gemec de la politja,
el tic-tac del meu rellotge.
Mascarada
de paperines i embolcalls
-cacahuets, caramels, cosa
fina-,
el Carnestoltes,
una gran aquarel·la:
sempre de la mà del risc
de dil·luir-se
sota el pes d'una llàgrima...
Grinyola la politja.
Roden els rellotges.>>

Reclam

*Per a tu,
com no podria ser d'altra manera...*

Reclamar no és
clamar dues vegades,
sinó,
-més aviat-,
veure
com el cos s'arqueja, sol,
pel pes de la pueril nostàlgia
-i llançar un crit al cel-
o creure
en el no-res
per rebel·lió de la supèrbia
-i llançar un crit al cel-
o beure
ginebra amb llimonada
com a fal·laç record de la terra
-i llançar un crit, des de l'arrel-
Reclamar no és
clamar dues vegades.
Reclamar és
que la sorra
se t'escoli entre els dits
i queixar-te
de todes les absències
que t'escupen els miralls...,
sense voler saber
que l'única solidesa,
a la vida,
és aquell instant incert
que fa parar tots els rellotges.

I direm la veritat sense embuts...
i volarem cap a la llum sense por...
i ens mirarem al mirall sense pausa...

I direm la veritat sense por...
i volarem cap a la llum sense pausa...
i ens mirarem al mirall sense embuts...

I direm la veritat sense pausa...
i volarem cap a la llum sense embuts...
i ens mirarem al mirall sense por...

Amb les venes inflades de somnis i ficcions
t'agafaré de la mà
i caminarem, tranquils, per la platja,
cap al sol que mor,
sempre,
cada dia...

Voldria sembrar de llavors
l'espai desitjós que m'envolta
i fruir pacient cada instant d'espera
mentre floreix l'esdeveniment.

Perquè el sarbre del desig
em solca l'esquena
i m'empeny el cor, gola amunt...

Perquè tot el que no puc entendre
em trasmuda el rostre
de mort, de sang, de vida...

Fotografies

Una gota de vi
a cada galta:
neu i robins.

Una llàgrima
en un torrent de sang:
foc i perles.

Un pètal de clavell
en un càntir de llet:
petons i llum.

Un mos blanc
als llavis vermells...

Un crit sagnant...

El sol creixent...

Silenci.

Batec.

I l'alè suspès en l'aire,
sobre l'abisme entre els amants,
present cruel i insondable...,
instant blanc...

...llampec vermell.

Nafra

La pell em batega
amb tremolor de bestiola.
Em veig tota l'ànima
com una nafra
en tendra carnadura.
Ferida que no es clou.
I el salobre
al vent que m'assota:
llàgrimes als ulls...,
que em corren per la gola,
endins, ben endins...,
avall, tan avall...
Ploro, sola, cap al centre
i m'hi trobo al ventre
un desert de pols i sal,
ple de perles invisibles,
que,
amb empenta i un poc de sort,
es tornaran,
potser,
paraules.
La pell em batega
i em fa por caminar
a cor obert,
...sortir,
com els braus,
a rompre...

Arte povera

...esbudellar la terra
i aixecar una catedral,
o bastir una murada
sense esquerdes...
materials de runa...
...paraules antiquàries,
carregades de pols d'estel...
...esbudellar la llengua
i les venes i les somnis,
i bastir un món de cristall,
brillant i fràgil,
un món d'vidres vells
fosos en un esclat
de mil raigs de llum...
Vindrà l'hivern...
...i després del desglaç,
m'alçaré nova i neta,
humida de terra fosca
i banyadura freda i punxant.
I als ulls nous,
que ompliran unes conques
abans eixutes,
hi veuràs
tot el parpelleig
que es gronxa de la vida a la mort,
tot el parrupeig
que em sol bategar al ventre,
tot el batre d'ales
que m'empeny, des del centre,
gola amunt,
cap a un esclat de clavells...
I tot recomença,
de bell nou...
...esbudellar la terra
i aixecar una catedral...

Poètica

Pedres entre les ungles.
Anar traient a la llum
aigua del pou.
Extreure paraules precioses
i celebrar-les
com descobriments brillants
entre la terra humida i fosca.
Pedres entre les ungles,
de tant gratar el sòl.
Sagnar el crit més espès
mentre grinyola la politja.
Aigua del pou més pregon
que pren el vol
amunt, més amunt,
tant com més vella,
tant com de més lluny.
Pedres entre les ungles.
Veu neta, punxant, feridora.
Llum blanca, dolorosa.
I el crit de la sang
que em puja del ventre
quan la vida em desperta
del son del seny
a l'estremida tremolor dels sentits.

Retorna la terra,
remillen cavalls negres a la plana,
bateguen les esclatres,
i alena, viva i sola,
l'alzina al cim de la talaia...

Blanca Ripoll

(Auto)presentació.

Na Blanca Ripoll va néixer a Alaior, Menorca, fa ben bé uns vint-i-dos anys... No va venir al món amb un estel al front ni amb una ploma a la mà... Però des de petita la va envair la certesa absoluta que la lectura i l'escriptura eren allò pel què havia nascut.

Efectivament, llicenciada en filologia hispànica per la Universitat de Barcelona, aprofundeix actualment en la seva passió –essencial i categòrica– mitjançant els estudis de doctorat en literatura espanyola, amb l'interès de dirigir-lo vers la crítica literària de postguerra. Així, la lectura s'erigeix en eina formativa, prope-dèutica, i no tan sols evasiva o lúdica...

Tot seguint un moviment retroactiu, la seva escriptura s'ha anat engreixant a costa dels altres: escriptors, directors de cinema, amics, familiars, professors... La poesia i el conte, per la seva brevetat i la necessitat de mots suficients i concisos, han estat sempre el mitjà d'expressió més propis. Ha participat en recitals de poesia a Menorca, com els d'*Illanvers* (2005), *Pau a Nadal* (2006) o l'*Encontre de Joves Poetes Francesc Calvet* (2007), i en un llibre col·lectiu ben recent, editat per Amnistia Internacional, *Tots els éssers. Poetes de Menorca pels drets humans* (2007).

I tot plegat amb la convicció que llegir o escriure són –i seran– el resultat de la necessitat imperativa de construir ponts entre el jo i l'altre...

La veu poètica de Blanca Ripoll

Són ja alguns els poetes de Menorca que han publicat per primera vegada els seus textos a la col·lecció **Solstici d'estiu** que, tan encertadament, dedica la fundació ACA als nous valors de la poesia. Aquest és el cas de Blanca Ripoll, que ja s'havia donat a conèixer a Menorca a través de la seva participació en el recital *Illanvers*, en el qual, a més d'escoltar els seus poemes, poguérem descobrir-li unes bones qualitats interpretatives com a lectora de la seva pròpia obra.

Veïns com som del mateix poble, jo coneixia bé Blanca Ripoll, abans que es revelés com a poeta, gràcies a les seves col·laboracions, de molt joveneta, a la revista local d'Alaior, *S'Ull de Sol*, on ja mostrava les seves dots d'escriptora en els diversos treballs que havia d'elaborar en les tasques pròpies de la redacció. Però era especialment en algun article d'opinió o creació que es posava de manifest, de manera més clara, la finesa de la seva prosa i la qualitat literària dels seus escrits, ben assaonats de bones lectures, així com el seu gust per un text ben arrodonit, per la frase justa, per l'ús d'imatges suggerents.

Com a poeta, Blanca Ripoll ens revela seva la força expressiva en poemes que ens transmeten les emocions a partir d'un temps sensible i pertorbador on s'ha de compartir el propi sentiment amb el d'un món esquitxat pel dolor i per l'angoixa. Blanca, potser a causa d'aquells lligams que els menorquins solem establir amb la natura generosa de llum i sensacions que ens envolta, aconsegueix vigoroses imatges, amarades sovint pels perfums de la terra i per la presència dels elements, i ens ofereix una escriptura de versos delicats on descobrim, però, una veu esqueixada per una realitat enfrontada a la sang, a la mort, al dolor.

La seva veu es mostra fonda, arrelada a la terra, amarada de vida, però també impregnada sovint d'un cert to elegíac que, transformat per la seva sensibilitat, ens transmet l'emoció essencial de la passió de viure, aquella passió necessària gràcies a la qual el poeta poua les emocions i les experiències del seu jo més sincer per comunicar-lo a través de la bellesa de les seves paraules.

Els recursos expressius que empra Blanca Ripoll en els seus poemes i les imatges feliçment trobades, a vegades sorprenents, sempre suggeridores «allà on les cadenes d'allà on vaig néixer / no són sinó / cadenes de les meves ales», «perquè el sabre del desig / em solca l'esquena / i m'empeny el cor, gola amunt...» només per posar dos exemples, presenten de forma segura l'emoció, els matisos, els colors continguts en les seves paraules. Paraula que neix de l'amor i del desig, del crit i del dolor, del goig i de la terra. «El crit de la sang / que em puja del ventre», que és la veu jove de Blanca Ripoll, una veu que es revela segura, fonament poètica, i que ens fa intuir un futur de fruits abundosos.

Pere Gomila

ALFONS

NAVARRET

Foto: Antoni Caimari

Del poemari: En blanc [Editorial Sa Nostra, Balears
Premi Miquel Àngel Riera]

El vol

EN L'AMOR deixa aquest cansament;
agarrotades mans, les aus,
volaren ahir fins que l'horitzó
estallà en subtils plomes
de ferro: el meu esgotament
em va dur el rastre esquïet
d'aqueixa memòria,
memòria estigmatitzada en l'escorça fugaç d'uns
arbres que en silenci passen;
memòria que ja és totalment oblit;
i encara que podria ara encendre foc,
i trobar els llavis, els que
sempre hauria volgut besar,
aquesta feixuguesa m'impedirà alçar el
cap, els meus braços a penes saben
mourer's, amb la ironia
de qui tan sols podria imaginar
un vol suau, i encara per descriure.

Runes

UN NÚVOL tacat és
aquest dia on desespere.
Aquest passeig em durà,
ineludiblement, envers les
brutes façanes
d'algun polit edifici abandonat
i per enrunar. Criden certes
papallones
més que el silenci. M'ajupisc
i examine alguna petjada
inútil, la falsa-*modèstia*, *immolació*,
il·lusió-d'uns habitants que
fa molts anys l'abandonaren.
Com ara jo me'n vaig, insistentment,
i sense cap paraula.

Del llibre: Genealogies i desencontres [Ajuntament de Catarroja
Premi Benvingut Oliver]

Una cançó més, per favor...

M'AGAFES DE la mà. Hipnòtica.

I em fas un vers, potser un fill, amb un tros marcit de l'heura que replegares,
indolentment, a un pati on mai vas estar, i l'arrossegares pel terra, o entre les fontetes begudes i
escassament il·luminades. Confecciones certs indrets, certs llavis.

Passeges la teua ombra per les darreres absències amb els colors de maduixa
d'aquests carrers rancis. Amb rancúnia, però sens odi.

Ara que et cenyeixes aquest cel vulgar a les pupil·les,
i la terra es desfà contra el terra, la teua veu

compungida, amb els mateixos calfreds o ignoràncies mal dissimulades,
l'ansietat continguda. Al paper d'espart se't creuaren, com una esperança nua,
aquelles figures que no podien tornar a morir.

Per la finestra oberta esvara lentament tot el teu paisatge.

Tu, l'**home de la barca**,

ja no tornes. Et quedes sempre ancorat a terra,
a les síl·labes d'alguna vesprada maliciosa, nocturna.

Confiat. Explotes aquell cos

hipotecat, probablement massa humiliat
per destorbar, de bell nou, antigues respostes.

I mors amb ella. O senzillament vas perdent unes monedes
falses, i no trobes absolutament res per
substituir-les,

per fi.

Del llibre: Els versos d'Araflà [Editorial 7imig]

I

COM LA pluja, cau la soledat,
tenyida pels murs de blau cansanci.
Els vianants alenteixen el pas i
no miren, callats, l'espera
d'aquesta plaça tèrbola i muda.
El vent se'ls enduu, com records
o mullats presagis.
La llarga avinguda amb els arbres nus
es va acomiadant, irremeiable,
dels seus rostres de pedra blanca.
Com la pluja que plou, també cau la soledat.

II

HA NASCUT un arbre a la terrassa.

La llum s'esvaeix i pobrament les persianes

s'aboquen més tristes encara

fins al carrer on l'hivern inaugura.

Hui, sobtadament, araflà

té un atac de melangia: li sobren fulles i calendaris.

Hi ha un embat lent i senzill d'humanitat, al poble.

Del llibre: Aparador d'ombres amb corc [editorial Moll
Premi Vila de Lloseta]

Algú haurà de buidar totes aquestes copes

A LES COPES buides

hom ha anat abocant les feixugues passes
d'unes ombres que l'afany endolceix,
el vermell lentament descansa.
Qui pot abeurar aquell íntim
simulacre, i en va imita les lleugeres
figures d'algun joc inexplicable; qui endevina entre
les parets algunes paraules mesquines, algunes fulles cruels
en la tardor destil·lades? La copa buida,
com un silenci replet de tristesa:
ocells que bramen i dissimulen el seu goig
contra els murs que cap lamentació podrà alçar.

Teoria i praxis del maltracte

ES TRACTA de maltractar.

Maltractar la mort com la pluja
resta damnada dins
del text d'un balcó de geranis.
La humida superfície, la pell
com una estratagema
que estreny les lianes i escampa.
Sí, hom mira el paisatge, el mur, *un mur*,
la distància,
la nit, l'única nit estrictament
nit, flonja, i com inert.
El maltracte és, llavors, el gest.
El maltracte fins i tot hauria pogut ser la invisibilitat
d'un mot enmig d'aquest insignificant adéu.

Del llibre: Homenatge (a Vicent Andrés Estellés)
[Editorial Capaltard Illes Balears]

***Penosament, camine,
però recórrec vells laberints...***
V. A. Estellés

PENOSAMENT,

contra el gris dels arbres i la veu que
emmudirà, contra
l'aire pertorbat que
gemega a les cambres, així
aniré deixant rastres amargs i d'aquesta
amarguesa un poc àcida i frenètica
em restarà
aquesta excusa
rentada
impenetrable;
penosament he dit,
sincerament i amb la llàstima d'aquestes
fustes cremades, i més tard els quatre
Noms creadors de quasi tot
l'artifici,
el cansament no serà prou, diràs que a tu
les paraules t'han esvarat ran la pell,
punxes i ones acaben diàriament el seu trajecte,
per vells laberints i caminois abstractes,
per silencis que quallen amb la flama de
les llars, incendiant-me la veu
que retallarà,
molt penosament, tan ingènua
i la cara a mig rompre i els llavis sense cap crit
per llançar.

Des d'una finestra

DES D'UNA finestra, l'agost, un paisatge dement i fum
pàl·lid, una
nit qualsevol i potser una nit enfollida
alcohòlica
a l'horitzó, velles vinyes seques corcades el pols en una mínima evidència
i muntanyes de neu
la neu grisa, l'abandonament de l'ull.

Des de la finestra, un buit negre, s'aixeca
i mira, una dona passeja dins del llenç, es parteix sempre el silenci
com la destrat violeta i oxidada, el colp final, el darrer acte, silenci, més
silenci encara, una vida a bord, els vidres, les prescripcions del temps, de
l'absència.

La finestra oberta i casual. Com un observatori per
contemplar, una ciutat inútil clavada al mig del
seu propi cementeri.

Un home fuig.
A poc a poc arriba a les portes de la ciutat.
Des d'alguna finestra ella el veu, ell s'allunya, irremeiablement.
I s'enduu els xiprers.
I s'enduu quatre o cinc monedes com cinc ràbies tatuades contra la pell aquells vells ponts amb cuirassa.
Cinc ràbies violetes i violades i d'una fusta de xiprer que no podrà esdevenir taüt.
Acabats xiprers del cementeri.

Però ella continua mirant. Fins i tot minvant.
Té nucs a la gola. Esparadrat que colpeja les sines.
El buit en el rostre foradat i a vessar d'oronetes, d'homicidis, de nits
amb cartes i llargues cicatrius obertes, neons a la porta, una certa evidència que es fondrà si el sol s'aboca, i es trenca el
got.

Des d'una finestra d'agost
Florència es veu magnífica i com mastegada. Però
potser això no ens importa.
Evidentment.
L'home s'enduu la nit a la butxaca. Des del palau, els medici brinden, salute, caro amico, amb el brou d'un malson.
Ella s'engul la tristesa, el camí rapat al zero.

Un colp més, des de l'ampla finestra. Aqueixa dona tanca els panys d'alguns núvols.
Somriu, imperceptible.
I els arbres dormen.

En un vers

En un vers,
hauria pogut sobreviure en un vers.
Quan arriba la nit,
li prendré el seu perfum - absurdament
per notar-li així com transpira.
En un vers - la pell en un únic
vers - trobarei la mort d'alguns dels
arbres del meu pati, desgastats com mentides,
i les parets que atrapen aquesta llum
dins les corol·les d'una heura
que sempre tanta pau haurà de proporcionar-me,
amb la seua escuma, gruixa i blanca, i més tard dura;
la cambra lentament feig, a penes
sobreviu amb el bui, la negror i l'absurd
d'anar malbaratant tots els rastres.

Alfons Navarret

ALFONS NAVARRET

PREMIS LITERARIS

Universitat Politècnica de València de poesia, 1999: *com qui contempla la mar*

Benvingut Oliver de poesia de Catarrosa, 2000: *Genealogies i desencontres*

Miquel Àngel Riera de poesia, 2001: *En blanc*

Vila de Lloseta de poesia, 2004: *Aparador d'ombres amb corc*

ALTRES DADES LITERÀRIES:

Realitzador del programa de ràdio *Mar de musas*, que s'emet via satèl·lit a tota Espanya i Llatinoamèrica

LLIBRES PUBLICATS

Prosa de ficció

Les veus del món. Palma de Mallorca: Capaltard, 2003

Poesia

Com qui contempla la mar. València: Universitat Politècnica, 2000

Genealogies i desencontres. Catarroja: Ajuntament, 2001

En blanc. Palma de Mallorca: Caixa de Balears, 2002

Versos d'Araflà. València: 7 i mig, 2002

Homenatge (amb Empar Delgado Calvo, Josep Ferran Valls). Palma de Mallorca: Capaltard, 2003

Aparador d'ombres amb corc. Palma de Mallorca: Moll, 2005

ELS VERSOS CADENCIOSOS D'ALFONS NAVARRET

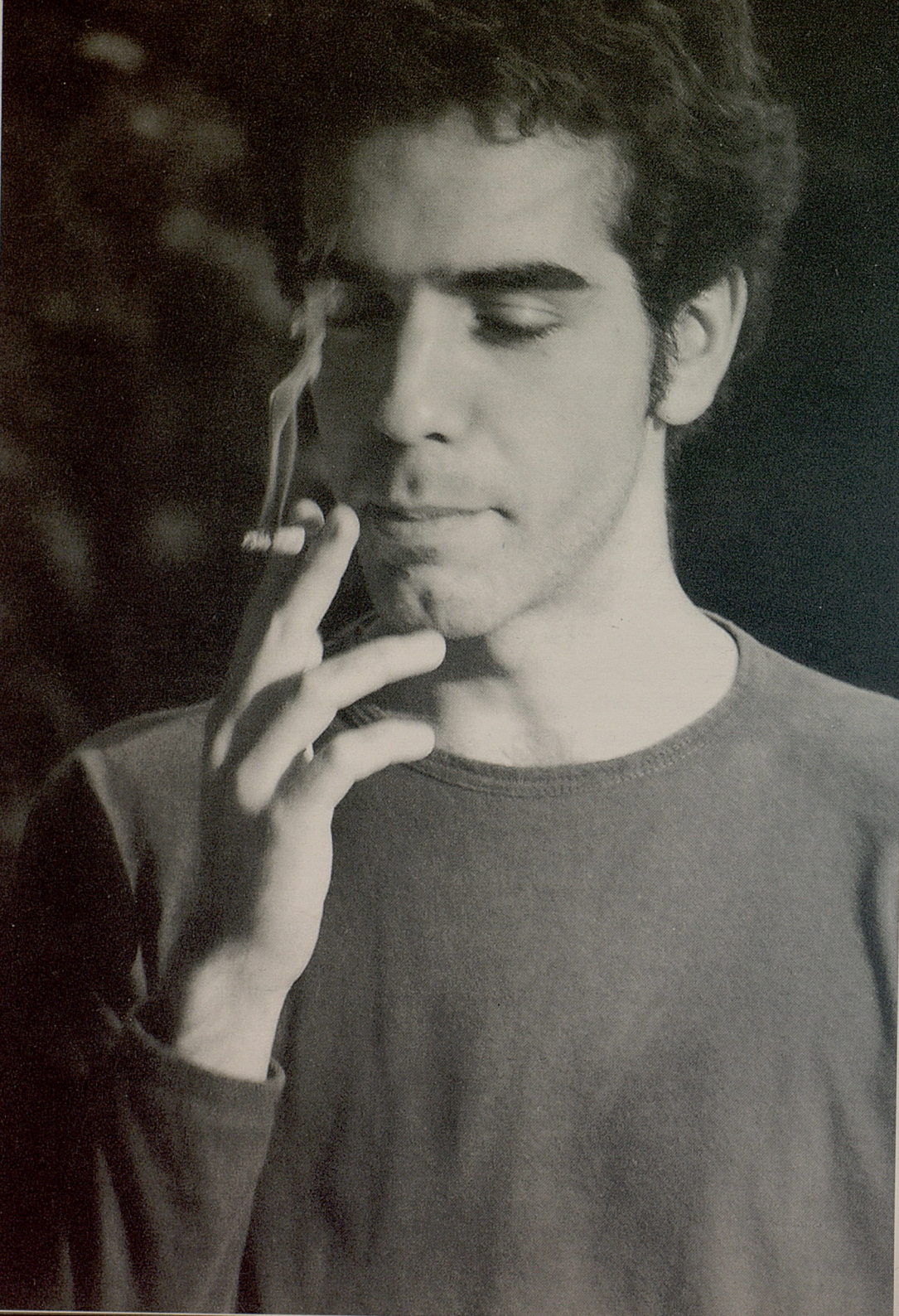
D'entre els poetes joves que han aparegut en els últims temps, Alfons Navarret i Xapa (Alfara 1974) és un dels que han demostrat viure amb més vocació i intensitat la poesia. Navarret ho ha fet no sols com a creador, sinó també com a promotor de la revista digital *Literària*. Actualment, la seva obra ja té una extensió considerable. A *Corrents freds a l'horitzó* (premi de poesia Miquel Peris i Segarra 1998, 1999), següiren *Com qui contempla la mar* (premi de poesia de la Universitat Politècnica de València 1999, 2000), *Genealogies i desencontres* (premi Benvingut Oliver de Catarroja 2000, 2001), *Els versos d'Arafàs* (2002), *En blanc* (premi de poesia Miquel Àngel Riera 2001, 2002) i *Aparador d'ombres amb corc* (premi Vila de Lloseta de poesia 2004, 2005), a més de *Les veus del món* (2002), un exercici molt lloable d'acostar la poesia als infants, i de l'obra col·lectiva *Homenatge* (2003), en col·laboració amb Josep Ferran Valls i Empar Delgado i dedicada a Vicent Andrés Estellés. Es tracta, per tant, d'una obra que ja té un pes, per la qual cosa resulta difícil sintetitzar-la, ara i aquí, just en unes quantes línies.

En la meua opinió, dos trets caracteritzen la poesia d'Alfons Navarret. El primer és la seva gran capacitat suggestiva, que sovint es fa palesa al títol mateix del llibre, com ocorre a *Com qui contempla la mar* o a *Aparador d'ombres amb corc*. Tanmateix, aquesta capacitat de suggestió prové sobretot de l'actitud contemplativa que el poeta infon a tota la seva poesia. No es tracta d'uns poemes que contenguin grans reflexions, més o menys expressades amb un to sentencios o grandiloqüent. Tot el contrari, és una obra realitzada amb humilitat i que sobretot parteix de l'experiència viscuda. Així, els poemes d'Alfons Navarret tendeixen cap a una expressió tènue, difuminada, gairebé tímida, que s'adiu més amb la intimitat que no pas amb les declamacions o amb la retòrica. Es tracta d'una poesia que sembla concebuda per esser recitada al lector a cau d'orella, com si es tractàs d'un exercici de degustació dels mots. Ara bé, rere la seva aparent simplicitat, la poesia d'Alfons Navarret ens parla d'uns temes i d'uns sentiments universals, vàlids sempre. Hi trobam amors, amistats, recances, angoixes, frustracions, alegries... I, perquè és una poesia amarada d'autèntica humanitat, el lector l'acull sempre atent.

L'altre tret que caracteritza la poesia d'Alfons Navarret és la seva maduresa expressiva que, tot i l'originalitat que sovint la caracteritza, revela un sòlid domini de la forma. Amb l'ús del vers lliure, que sovint alterna els versos de gran amplitud sil·làbica amb d'altres més tost breus, Navarret aconsegueix sobretot una cadència i una harmoniosa musicalitat, que concorden amb la subtilesa del significat del poema. Hi ha, també, en la seva poesia imatges plenament assolides, brillants per la seva capacitat associativa, que ens palesen el mestratge de la millor poesia del segle xx, tant d'abans de la guerra com de la postguerra.

En resum, la poesia d'Alfons Navarret és una bella mostra del sòlid ofici poètic que aquest poeta ha adquirit i, sens dubte, representa dignament l'estat saludable de la poesia catalana entre els seus amants més joves.

Pere Rosselló Bover

EDUARD

ESCOFFET

Foto: Antoni Caimari

escriuiu i multipliqueu-vos

scrivete e moltiplicatevi
escriuiu i multipliqueu-vos
escribid y multiplicaos

bologna, mmi

hi ha la dona que t'escolta i hi ha l'altra.
hi ha la dona que, amb la nit, esmussa la lluna i te la trobes, i hi ha l'altra.
hi ha la dona que veus
i l'altra. i la que voldries veure... i l'altra.
hi ha la dona, et sembla recordar, que et va fer perdre
el món de vista i hi ha l'altra. també
hi ha la dona que te la fa oblidar i l'altra, que també.
hi ha la dona i el vent, a lloure, que són parla
i són paraules i un somni que camina. i fuig. i l'altra.
hi ha la dona que voldries conèixer i l'altra.
hi ha l'altra i la dona que no recordes.
hi ha la dona i l'altra que voldries
oblidar. hi ha la dona sense ulls, que són
les bótes de vi de la fosca d'un velar que
ha acabat amb el mar i t'ha dit que de sirenes
no n'ha vist. l'altra tampoc. i hi ha la dona
que cridarà que no ha tocat el foc,
que duia els ulls tapats i hi ha l'altra,
a qui has tapat els ulls, i també estàs tu
amb els ulls arrencats de socarrel entre el mirall
i la llum del sol. hi ha la dona que remuga
i hi ha l'altra. hi ha la dona que estén la roba
o bé disposa la fragilitat del món i hi ha l'altra.
hi ha la dona, feta carn, que és en la llum i és en la fosca
i hi ha l'altra, en la fosca i en la llum.
hi ha la dona i el sexe. també, el sexe. i l'altra.

mcmxcviii

(et) parlo

~~caus en l'ombra, seus en l'ombra, sota l'ombra, home d'ombra, sento l'ombra i no te'n sento, això
plugues sota soca, clos en l'home, d'aigua en arbre, neixes home, no sé com concixes ombra, sota
l'arbre, aigua en l'ombra, sec en l'arbre, clos en l'home, fosc en l'ombra, home d'ombra, la seque-
ra. ombra.~~

passar de tot

l'amor
ho fa malbé tot;
fa malbé el sexe,
destrossa l'enteniment
i esblama el color de la pell.
fa dels ulls un moble
i del llit un altre moble
—ara una vegada rere una altra—.
l'amor mata el flirteig,
mata el xarampió
i mata la mirada distreta
i redreça la moral
cap a inclinacions desconegudes.

l'amor
ho fa malbé tot:
enrogalla la veu,
desfà els plans i les vistes panoràmiques
i omple el cafè de grumolls
i de nervis desbocats les venes.
l'amor encalma el mar i els paisatges més dòcils,
deixa plans els peus plan
i plana la verga més fera.

l'amor
ho fa malbé tot:
et cobreix els ulls
i entre cortines i persianes
m'oblido de mi mateix,
els rius continuen sent els rius
i jo ja no sé què fer.

mmv

cada home és escriptura

un texto es el cuerpo. un libro –es decir: la realidad que vemos– es otro cuerpo. con textos que se extinguen, linderos abarcan otros mares que son en sí un cuerpo.

[pistes a i b]

cada home és una frontera
cada home és una ombra
cada home és una porta
cada home és un fracàs
cada home es un taulell
cada home és un esclat
cada home és un rumor
cada home és un mur
cada home és una escriptura
cada home és un silenci

cada home és ombra
cada home és esclat
cada home és fressa
cada home és mur
cada home és escriptura
cada home és silenci

[veu]

un text és el cos. un llibre –és a dir: la realitat que veiem– és un altre cos.

i et dic que els morts maten els vius. i que el moviment subtil de la paraula, potser el salvatge, potser el del parloteig, és també un cadàver. diran els fills, els savis folls i els caps d'administració –tot sempre per estrenar– i damunt dels parpres contemplaràs sempre l'empremta del gest. el teu gest m'ha confós: veuràs al retaule la pintura amb imatges amb el teu cor per escombrar i del teu cos, qui sap, no s'en partrà mai. mentrestant, tot em resulta difícil d'entendre i m'ofega de pensar-hi. sobre la ghespa humida, ajaçat, a la terra trepitjada. inert, estès, desert.

film

ara sóc teu, ara sóc teu
20 hores, és diumenge
20 hores,
sec, m'assec
són 20 hores,
sec, m'assec,
silenci, sec, fosc
i...
20, 20 hores,
comença la pel·lícula

ara sóc teu, ara sóc tot teu...
tot teu
ara sóc teu
tot teu
i quan et veig
tot teu
el cos al film
tot teu
i cara a cos
tot teu
sembla tot
tot teu
i quan et dic
tot teu
i sembla tot
tot teu

ara sóc teu, ara sóc teu
ara sóc teu
quan mous les mans
ara sóc teu
en blanc i negre

ara sóc teu
fons el somrís
ara sóc teu
al fosc saló,
ara sóc teu
som el silenci
ara sóc teu

tothom et veu
ara sóc teu
tothom et veu
tot teu
tot teu, tot teu, tot teu
quí?

tot teu
quí?
10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100
caps, caps, caps
que diuen
caps, caps, caps
sht!
caps, caps, caps
que duen
caps, caps, caps
que miren
caps,
que diuen
tot teu
ara sóc teu
tot teu
ara sóc teu
tot teu
tot teu, tot teu, tot teu
i com et dius?

roaming 2 (tot provisional)

de vegades tinc la sensació d'haver viscut molts moments anestesiats: no ho recordo, no em fa mal la ferida, no em colpeix, no em commou, no m'avergonyeix. (...) no hi ha, però, motiu per amoïnar-se: aquí vivim anestesiats.

[montpellier, 15-xii-2003]

viatjar em permet ser més lliure: no d'anar on vulgui, sinó de mi mateix. necessito que de tant en tant tot en mi perdi importància.

[montpellier, 1-iii-02]

tot provisional

(anèstia als pulmons i l'anestèsia de la teva verga)

és tot provisional. i el teixit de carrers és sempre al capdavant un text. imprevisible, amb alts i baixos.

calafatadors

talment calafatadors
ara veiem la fusta que solca la necessitat
escrivim fusta
ens diem fusta
ens donem fusta
ens donem fusta que ja no és fusta

fusta al cor
fusta al cervell
fusta a les entranyes

mtp, mmii-bcn, mmiii

blau

I

el mar és el mar, però, tot i que “blau” és “blau”, el blau no és el blau. ganz anderes.
das meer ist das meer, aber, obwohl „blau” „blau” ist, ist das blau nicht das blau. tot una altra
cosa.

II

got [català]=glas[deutsch]

III

cap paraula / cap lletra / cap cos
kein wort / kein buchstabe / kein körper

IV

(el grau baix i el gris nit)
(der tiefe grad und das nachtgrau)

V

i llavors la gent diu: Amerika.
und dann sagen die leute: Amerika.

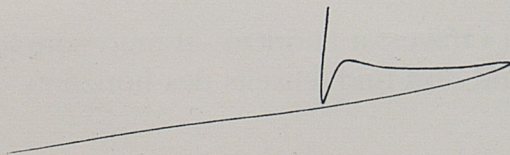
o una altra paraula que aquí i allà i travessat l'horitzó -el mur- soni igual: Amerika.
oder ein anderes wort, das hier und dort und jenseits des horizonts -der mauer- gleich klingt:
Amerika.

novembre-desembre mmi
(ajut en la traducció: dorothee schmitz)

Roaming 1 (la pell avall)

deixar-ho tot. que tot s'ellisqui.
i la pell, avall.

berlín, març 1941

Diu que escriu poc, que a vegades oblida algunes de les seves idees abans d'anotar-les i que només mostra una mínima part del que fa. S'autodefineix com dispers i mandrós, encara que també com a poeta, editor i agitador cultural. Eduard Escoffet treballa amb la paraula i, tot i tenir tres novel·les a mig acabar, és més conegut com a poeta. Un poeta mandrós i dispers, és clar.

Des de fa un temps el seu cap funciona en diverses direccions. Dins la seva obra hi conviuen produccions escrites, visuals i sonores que, essent expressions diferents, troben un nexa en la seva forma: "Sento la necessitat de crear una obra poètica en moltes direccions. La meva poesia va des d'allò personal fins al joc, però sense caure en l'enginy d'una arquitectura lingüística sense vitalitat. La meva ve donada per la multiplicitat que busca ritmes, sons, i que no té per què parlar de sentiments ni d'angoixes" explicava al diari El Mundo el gener de 2002.

Compartir una conversa amb ell fa que, en molts moments, s'hagi de parlar i revisar nocions com ara repetició o fragmentació. Ell mateix constata que bona part del seu treball està basat en aquestes idees. I a vegades és evident. Sentir algunes de les seves peces demostra que la funció de loop dels programes d'edició d'àudio li serveix sovint com a base, "M'agrada molt treballar amb fragments, amb unitats molt petites" unitats que, moltes vegades, no arriben a relacionar-se més enllà de mostrar-se com a una successió rítmica d'idees. O, dit d'una altra manera, el fragment fet ritme. La poesia sonora li ha permès expressar-se en una llengua minoritària, el seu català natal.

La importància del ritme l'alliberà de la necessitat de dotar contínuament de significats el seu discurs.

Defensor de l'oralitat, Eduard explica a la seva pàgina que no fa llibres "Per casualitat, per principis i també per marketing. La idea de publicar no és una cosa que em persegueixi. La literatura també és lectura. Jo, per sort, he trobat altres mecanismes per difondre la meva obra, recitant, per exemple, ja em coneixen. D'altra banda, em pregunto, realment no hi ha altres mètodes per difondre que no siguin el llibre?"

Matías Rossi

maig 2004

10 ANYS DEL SOLSTICI

HOMENATGE ALS JOVES POETES

MALSON

Segueixo un regueró de sang
que arriba fins un telèfon despenjat.
Comunicació directa
amb el més absolut dels silencis.
I un estúpid missatge
al contestador automàtic.
El paradís mai no ha existit.

Sebastià Bennàssar

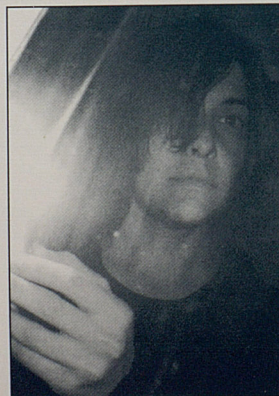

VÉS AMB COMPTE NIN!

Véns amb compte nin
que els dolents són a tots els llocs de la casa:
dins el llit, sota el telèfon,
darrera aquell passadís obscur
que tant t'enganya.
Vés amb compte nin
que es transformen,
no et trobis de sobte sense un mirall
i et facis por!
Vés amb compte nin
que invadeixen i et fan seu,
vés amb compte
que muden la pell quan se'ls supera.
Vés amb compte nin
que també pateixen i no ho saben,
vés amb compte
que perseguint-te a tu s'obliden d'ells
i també es perden.

Vés amb compte nin
que la puresa és el que cerquen,
vés amb compte
que si t'allunyes d'ells els destrueixes
i te'ls estimes.

Maite Brazales

UNA LIRA

L'escot — una lira.
Melodia frement
acordada al desig.
— L'escolt sense ira,
dirà l'àngel que hi jeu.

Toc aquests pits — cordes del mig,
panteix de primaveres bessones,
degotís d'ambrosia
en una altra esfera.

Jaume Galmés

Nombre

A Irma Correa.

Tu nombre ya no es solo eso,
es un disparo.

Una ciudad completa
para un habitante,
con sus avenidas y sus paraguas.
Un mirador para el recuerdo,
una población de sillas
en singular.
Un reloj y su espalda.
El último paso ante el acantilado
y todos los demás.

Nadie en mi presencia podrá nombrarte
sin abrirme el abdomen.
Por que tu nombre,
ya no es solo eso,
es un disparo.

Ruben Tejerina

No podrá otra mujer
pasearse impune con tus letras.
Esa máscara no ira más
al baile de disfraces.

POEMA SUÏCIDA DEDICAT A E.M. CIORAN

sempre et suïcides massa tard,
sempre odies massa poc,
sempre plores a destemps.

Joan Toni Cabot

: - cotorres embargades
per prèstamos de
solposts sudorosos

Antoni Rian

DIGUES

Si poguessis sortir,
on aniries?

Almón.

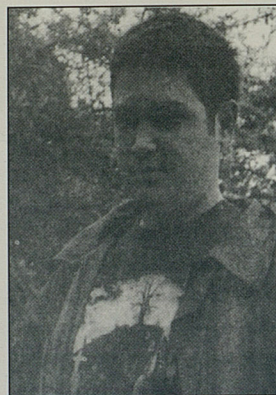
Perquè no hi ha
cap altre lloc més
que aquest.

¿No veus que no pots respirar
fora d'aquí
i que aquí dins
t'ofegues?
Més val que no segueixis
l'antic consell
i que et siguis un estrany.

Poua, si vols,
que res no en treuràs.

Eixams de móns al cel.
Cap llumeneret en la fosca.

Òscar Bagur

Parlarem del temps
i de la pluja,
els nostres ulls no es trobaran.
La teva veu em dirà que l'estimes
i jo, insignificant,
et somriuré.

Encarnació Quetglas

ESTIU HIVERN

Fa temps que no seiem vora el foc
al frec de nostres ànimes en dansa.

Cap estel no ensenya
camins de futur intacte.

Hi ha com un batec d'aigua
sobre arena que ens han pres,
sobre el desert de nostre cos reblanit,
sobre el negre de nostra nit imminent.

Vull veure neu nova,
com es refà el somni ferit,
llengua de llet i frescor
diumenge de mel i herba.

Rafel Serra

DARRER VIATGE

Cau pols sobre les vèrtebres del temps
i el corc inesgotable de l'amnèsia
esborra els vincles de l'home amb el passat.
Ressonen els timbals del darrer viatge
sobre l'arena estesa de fulles mortes.
La lluna és ja un espectre del record
i el silenci s'apodera dels vespres
com un brogit abocat dins el no-res.
Som l'eco d'una espècie extingida.

Maria Teresa Ferrer

SOLITUD PRIMERA

*... plens de ser l'un miracle per a l'altre,
vivint en el poètic, assumint
que no és dat posseir res, només absència...*

Joan Vinyoli

Si, com el desig, s'allargàs l'orgasme
enllà dels nostres cossos fets de por
pensaria que el goig ens unifica,
que el sexe és un camí, una salvació
per acabar amb la solitud primera,
però un dia se'ns apaga l'atracció.
Llavors els plor de naixença floreix,
de res ens ha servit dissimular-lo
fer-lo transcórrer, esquiu, ànima endins.
No hi ha miracles. Posseïm l'absència.

Sebastià Sansó Jaume
(Manacor, 1980)

El meu pes
i el teu pes
dempeus
a la balança
sumaven el pes de món

Ara la busca
assenyala
sempre
el mateix buit

(Hierro 3)

Biel Pons

sa mosca vironera
ovula sa paraula
submergida dins sa densa
teranyina d'anys enrera
on s'hi enreda putrefacte
sa mateixa aranya

Josep Vallespir

Sóc capaç d'apostar sempre al zero?
 d'excusar-me amb sinceritat?
 de veure mesclats els sentiments
 amb la llum d'una estrella apagada?
 Sóc el que queda per escriure?
 l'irrenunciable paper en blanc?
 un immens got on hi aboco la nit
 per beure reclòs en un planeta idoni?

Pau Janer

FOSC

Diuen que tots els somnis tenen un significat...

¿Què has somniat?
 Res, deixa-ho.

Laura Almirante

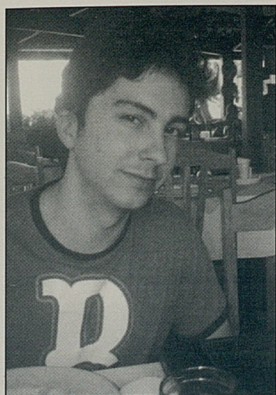
NUNCA AVANZAMOS POR LA ANCHA CARRETERA...

En la carretera,
 uno desatiende a los sentimientos.
 En la carretera,
 uno se olvida de sí mismo.

Marina Llobera

DESPRÉS DEL MUR

La realitat em supera
i la not podrida i tova sobre els meus dits.
L'aconsegueixo apartar
bufant;
com si fos cotó de sucre.
Contempl els dies amb tots els murs:
el disseny d'aquest sofà,
dels carrers perfectament ordenats,
de la dieta, del cotxe, del sistema d'Hont ,
de la sopa en pols
i la coca-cola.
L'únic boicot que faig és escriure
sobre que en sóc conscient,
però no em preocupa,
ni tan sols penso que és injust .
No t'ajudo a superar-te,
no em gratifica res que no sigui comprar-te l'ànima de gos
i fer versos sobre herois cansats, farts de teràpia lingüística
i d'utopia per no-res.
¿És necessari ser clandestí per tenir un mur
on pintar la llibertat
i reconèixer la meva terra?

Tomeu Vanrell

EL MONÒLOG DE L'EDIFICI

Silenci de vidre, que només podrà rompre
- com un llamp que creua la nit -
un sarcasme inoportú, o un poema.

Ben Clark

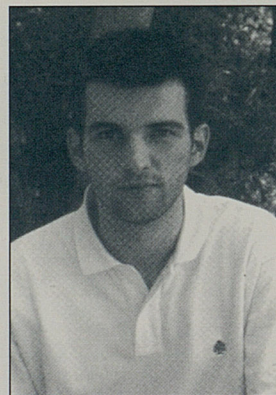
Illes com ponts.
 Al mirall
 la branca de tall
 brillant, alta.
 I a la llum
 un fum suau li fa d'aigua de riu.

Anna Enrich

Rere els vidres
 regalimen les gotes,
 estenent-se i allargant-se
 sense llast de color.
 Deixen deleroses retxes
 en el meu vidre de petjades
 que esquerdaria si pogués.
 Però si l'esquerdava,
 Les gotes...

Jaume Munar

-Incipient encenall
 però, algun dia,
 moriré a la pira,
 mudant l'immens fogall
 en innocent tisa.

Fani Tur

Poètica

Qui posa pedres
unes damunt les altres,
fa munts.

Qui encaixa pedres
les unes amb les altres,
parets.

(d'aquests darrers
quasi no en queden)

Ignasi Canyardet

“No m’atreviria a dir-te que et quedéssis amb el peu de les meves paraules.

No voldria dir-te res més que una veu de ressonàncies magnètiques, magnífiques i clares, generoses com un ventall, oneroses com un pou que cau.

Que cau avall,

com una lletra que esdevé sopa i guspira, com un encenall que alimenta i desgrana, dolçament, la teva carn.”

Ariadna Salvador

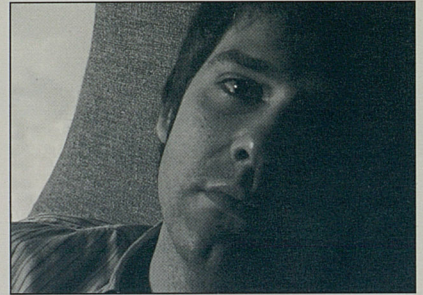

Per què commemorem aniversaris,
quina meta ens obliga a fer del temps
un joc perdut d'alegries inútils,
a besar llavis que van perdent l'alé,
a abraçar cossos que ja no són cossos,
espectres del que foren i misèria?

Eduard Marco

Asseguts, observant l'empelt d'un cel ressacós amb un mar blau, potser massa, arribant a jutjar fins i tot les paraules de cada un, fets pols, amb la mirada afegida a la vostra, amb les butxaques aferradisses pels papers on duc apuntades les direccions, i els telèfons, i la màgia compartida d'aquest mes de juliol, apallissats potser per algun comentari absurd, amb l'eco capaç de dir-me que anit, quan els demés intentaven eixugar-nos amb malaltisses paraules disfressades d'un color políticament quasi perfecte, vaig testar la vostra paraula.

Tomeu Payeras

LE CANCRE

S'esborrà del nas tots els profetes imperials
capitanejats als llibres de text barats.
Escopí tot tractament didàctic i procediment estúpid
emmagatzemat al cap durant massa anys.

Angels Gregori

SHEAKSPEARE

Diuen que la nit s'ha omplit d'estrelles...

La gent caminava aviat cap a un destí
incert...

La vida dels segle XXI els atabala....
Es poden sentir uns remors de gent al fons de la
nit...

Diuen que Sheakpeare ha tornat...

Corren cap a l'extensa llum de la lluna...
Cauen les estrelles com a pluja de neu i, el pobre
demana llimosna (almoïna) a l'escala de l'església
gòtica...

Els sinistres caminen cap baix cercant per algun
lloc els per què's d'aquesta societat.

Diuen que Sheakspeare predica vestit de pobre,
amb les mans foradades i el rostre pàl·lid...

Les esglésies fan picar les campanes de forma
insistent...

Quan per fi es callen, el silenci és tal que l'infant
que jugava amb el cotxet de joguina s'ha aturat.

Diuen que Sheakspeare camina descalç per els
carrers empedrats de la ciutat.

L'han vist mesclat entre la multitud...

Confonguent-se....

Ha trobat un portal protegit per gàrgoles...

Ha entrat per la porta i, ja no ha sortit...

Diuen que Sheakspeare ha tornat...

Lluna

T'esper un dia
a l'altra part del mar:
t'esper al fons.

Manel Marí

Imagin un poble
on ses persones
són poemes.
Jo vaig pes carrer
llegint sa gent.

Sílvia Pons

Anhels a la pell

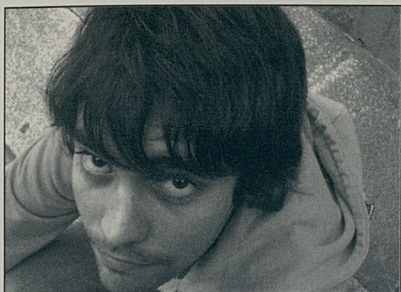
Estimo i tremolo a parts iguals
amb cada indret de la teva pell,
camí entre els llençols obert.

Em sorprenç atrapat al teu univers,
mendicant als teus llavis
que trenquin la distància,
i sucumbeixin al meu desert.

Descobert,
entenc que el meu desig
no és cap al que no tinc,
sinó que mansament
em recorda que t'estimo
perquè et vaig perdent.

Xesús Ballesteros

SUNDAY

Un capvespre de cine.
Tocant la teva pell
no necessit metàfores.

Jamie Preto

La pell salobre

La meva pell és un teulat a dos aiguavessos
amb milers de teules embrunides pels líquens
per on discorren i s'escolen
les mirades dels dies i les meves misèries.
I enfront meu, el ulls de la ciutat
que cauen com el xàfec més inesperat
d'aquest eixut d'abril.

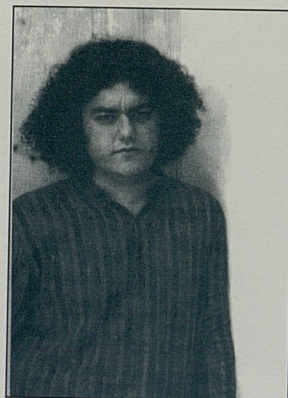
Llorenç Andreu i Barrachina

sistema de control:
fossilització de l'estat extàtic
de l'organisme que ha assassinat
la crisàlide

ontologia en clau orfe
el bungalou
es recobreix amb les membranes de vinil
sobre les quals es representarà seminalment
el bell somni de l'existència

la larva
devora la seva mare
un cop visualitza
l'èxit del seu naixement

miquel perelló

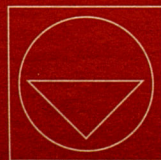
M'ha despertat
una llum retallada.
Tenia una pedra al costat:
pedra de somni.
En cercles
parlava una veu
cristal·litzada.

Laia Noguera

**Eduard Escoffet
Alfons Navarret
Clara Fontanet
Esteve Portes
Blanca Ripoll**

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània